

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΣΑΙΝ ΜΩΡ

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η Ζάν ήταν πολύ ευμορφο κορίτσι. Έτσι που ήταν δεκαοχτώ χρόνων, με τη χάρη της ηλικίας της, με τα μεγάλα μαύρα όνειροπόλα μάτια της, με το χαμόγελο της που φαινόταν σαν χάνι, έμοιαζε με άγγελο του Παραδείσου κι όποιος την άκουγε να μιλή θυμύταν τα πουλιά του ήσους.

Τώρα τελευταία, όμως, η Ζάν δέ μιλούσε πειά, δέ χαμογελούσε, ήσανε θλιμμένη πάντα. Άφηνε κάθε τόσο το βελόνι της κι ένα δάκρυ λαμπρο έδν σταγών δροσιάς έμυλούσε στο ώχρω προσώπιά της.

Η φτωχή η Ζάν! Άγαπούσε άηλιμισμένα. Άγαπούσε τον Πάωλ Ντυτουαγιέ... Ο νέος την ελάτρευε κι' εκείνος, είχε, όμως, έναν ευπορο πατέρα, έναν καταστηματαρχή, που άπαιτούσε από τη νύφη του προτρία δέκα χιλιάδες φράγκα πουλάχιστον.

Αυτή ήτανε η τελευταία του λεξί. Μάτια ο Πάωλ έτροσπάθησε να τον κερη ν' αλλάξη γνώμη. Μάτια του παρίστανε πως η Ζάν ήταν έπιτιθέεα πολύ στο ράφιμο και θα μπορούτε ν' άνοιξη δικό της άτελιέ, που θα πήγαιναν μπροστά.

— Γιά ν' άνοιξη έδν καταστημα, άπαντούσε στερεότυπα ο κ. Ντυτουαγιέ, χρειάζονται πρώτα κεφάλαια. Χωρίς αυτά τίποτα δέ γίνεται!

Και η Ζάν ήτανε θλιμμένη πάντα... Άγαπούσε τόσο πολύ κι' είχε τόσες μικρές ελπίδες!

Έμπρό; στή μαμά της έσκουπιζε το δάκρυα και προσπαθούσε να χαμογελάση. Γιατί να προσθέση μιάν άκόμα θλίψη στην καρδιά της; μητέρας που είχαν ύποφέρει τόσο πολύ στή ζωή της;

Ήθελε, όμως, σέ κάποιον ν' άνοιξη την καρδιά της για να ξεσπάση ο πόνος της; Τό φυσικτό της τότε την έσπρωξε στο Ζάκ, το θετό της άδελφό, τον παιδικό της φίλο και σύντροφο, που ήταν κι' εκείνος εργάτης, σ' ένα μεγάλη βιομηχανικό εργοστάσιο.

Οι γονείς της Ζάν τόν είχαν βοη μωρό μιάν νύχτα στο δρόμο και το υιοθέτησαν. Άρχόγερη γεννήθηκε η Ζάν. Όμως τόν εκράτησαν πάλι κι' άς ήτανε φτωχοί... Η Ζαν κι' ο Ζάκ άνατραφήσανε μαζί, μαζί έπαίζανε παιδίσ, μαζί πηγαίναν στο σχολείο. Κι' ήτανε άγαπημένα κάτι περισσότερο από άδέρφια.

Ο Ζάκ τώρα είχε γίνει είκοσι χρόνων κι' άγαπούσε πειό πολύ τη Ζάν από κάθε άλλη φορά. Ήταν τόσο καλή, τόσο άγνη και τόσο όμορφη! Και τι χαρά ήταν εκείνη που αισθανότανε, όταν μπορούσε να της προσφέρει μιάν κορδελλίτσα ή ένα μικρό δώρο! Ήθελε να τη βλέπη πάντα εύτυχισμένη!

Μιά μέρα, όμως, ο Ζάκ τη βρήκε κλαμμενη.

— Τι έχεις Ζαννετα μου; της ειπε.

— Τίποτα.

— Έλα, έλα, μη μου κρυβόσαι. Μια βομάδα τώρα δέ βλέπω θλιμμένη... Μηπως σέ πείραξε κανείς;

— Όχι, σέ βεβαιώνω!

— Έννοια σου και θα μάθω έγώ!

Τότε άφησε άθελά της, να ξεσπάσουνε τα δάκρυα κι' άναγκάσθηκε να τα όμολογηση όλα, κρατώντας άκουμπισμένο το κεφάλαι της στον ώμο του παιδικού συντρόφου της.

Ο Ζάκ άκουσε κατάπληκτος την έρωτική της περιπέτεια κι' έφυγε τρικλιζοντας, σαστισμένος, άγανακτισμένος...

Μιά στιγμή ένομισε πως θάλεφε καταμεσής του δρόμου. Έπειτα άνασηκώθηκε κι' άρχισε να τρέχη σάν τρελλός... Τότε έννοιωσε τη φοβερή αλήθεια, πως άγαπούσε μ' έρωτα τη νέα ένεινη που τόν έπαιρνε για άδελφό της.

Το κτύπημα ήταν τρομερό. Κι' ο Ζάκ έτρεχε σάν τρελλός στους δρόμους γεμάτος άπελπίτσια... Τι την ήθελε τώρα τη ζωή; Του ήταν βάζο, δεν είχε πειά προορισμό κανένα!

Έξασφα να συνίλως κι' όρχιος να βλέπη καθαρότερα; Έμπαρος! Κουραγιο, έκθετο παιδί που σέ μάζεψιν απ' τους δρόμους και σού χαρισαν τσαα χρόνια την άγάπη τους! Η Ζαν άγαπη τον Πάωλ, πρεπει να τον παρη για να ζήση εύτυχισμένη και θά τον πάρη!

Ναι, μα πού να βρεθούν η δέκα χιλιάδες φράγκα που χρειάσει ο γέρω Ντυτουαγιέ; Ο Ζάκ με όλη του την εδχρηστική θάδινε και τη ζωή του άνομα για αυτές τις δέκα χιλιάδες... Τι αξίζει, όμως, η δική του η ζωή, αλήθεια;

Είχε φτασι στυ βουλεβάρτα τώρα. Ένα παιδί έμοιαζε κάτι ρεκλάμες: Μηχανικό έπιχε μιάν κι' εδιάβλεσε σάν θυμωμένος:

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΖΩΗΣ

• Αν θέλετε να μην αφήσετε μετά το θάνατό σας, είτε φρονικό, είτε έσθερ' από δυστύχημα, τη γυναίκα σας, τα παιδιά σας, την οικογένεία σας στή φτώχεια και στή δυστυχία, ασφαλίζητε στήν Έταιρεία μας.

• Μιά μιάν πρώτη καταβολή 500 φράγκων κι' έτησιας δόσεις 25 φράγ-

κων, εξασφαλίζητε στους κληρονόμους σας άποζημιώσει δέκα χιλιάδων φράγκων...

• Μιά μιάν πρώτη καταβολή 500 φράγκων...

Ο Ζάκ δέ διάβασε περισσότερο. Ο τεράστιος πόνος του βρήκε κι' οταν άνακούφισι. Άναπνέει τώρα. Βρέθηκε η προτρία της Ζάν.

Γυρίζε τότε πίσω, τρέχει στο Ταμειούτιο, άποσείει όλες του τις καναθέσεις — 550 φράγκα που τά είχε μαζέψει φράγκο με φράγκο—κι' έπειτα παρουσιάζεται στή διεύθυνσι της Άσφαλιστικής Έταιρείας. Νόμιζε πως θα έτελειωνε άμέσως. Χρειόζονταν, όμως, κάποιες δικδικασίες. Τόν παραπέμπουν απ' τον ένα στον άλλο. Περνούν δυό μέρες. Η άγάπη του, όμως, του δινει θάρρος και ύπομονή. Δείχνει στο γιατρό το στήθος του και τ' άσπαλένια του μπράτσια, κι' έπί τέλους δια τελειώνουν. Έχει τώρα τα χαρτιά της, άσφολεύας στα χέρια του!

Στο φτωχικό του δωμάτιο έπέραςε μιάν φρικώδη νύχτα ο Ζάκ. Αύριο πριν από το μεσημέρι πρέπει νάχη πεθάνει. Κι' ο πόνος του ήταν πειό μεγάλος, γιατί συλλογιζότανε, πως η Ζάν δέ θα μάθαινε ποτέ της πως είχε πεθάνει για χάρι της... Έπρεπε, όμως, να πεθάνη χωρίς να προδοθή, χωρίς άδυσμημα, χωρίς μιάν κραυγή, χωρίς μιάν κόν λεξί... Έπρεπε να πιστέψουν όλοι πως ο θάνατός του ήταν τυχαίο δυστύχημα, γιατί διαφορετικά η Έταιρεία δέ θα πλήρωνε.

Έπί τέλους έξημέρωσε. Ο ούρανός ήταν γροίζος, σάν να πενθούσε κι' εκείνος... Ο Ζάκ αίσθάνθηκε ένα ριγος. Θάτανε, όμως, απ' την ξαγρυνλιο... Έπί τέλους δέν έδίστασε. Έγγραψε τη διαθήκη του, άφησε κληρονόμο του τη Ζάν κι' έπληξε στο εργοστάσιο.

Η καρμάνα που καλούσε τους εργάτες στή δουλειά, του φάινκε σάν πένθημο σημάντερ.

Μιά στιγμή αίσθάνθηκε άδυσμημα κι' άκούμπησε στον τοίχο. Έπειτα, όμως, προχωρεί άποφασιστικά.

Έκει κάτω η κόκκινες φλόγες των καμινιών τριγυρίζουν με μιάν άχνη τους συντροφους του. Η βαρειές άπρόμητες σηκάνονται και πέφτουν, κανουν πηττα το ζεσταμένο σιδερο. Άποφασιστικά τότε, χωρίς να τρέμη διόλου, άρπάζει μιάν γοντερή άσπαλένια πλάκα και την πάει στή μεγάλη άπρόσφυρα... Πλησιάζει, άκουμπά ησυχια το σιδερο στον άκμονα, στένει στή Ζάν την τελευταία του σέψφι, κι' έπειτα άδίστακτα, σηκώνει το χέρι του για να γιρίρη το έλατήριο που θα ριξί το σφερι... Έξασφα κλονίζεται και πέφτει...

Ο διπλανός του μόλις έπρόλαβε να τόν ιδή την ώρα που τόν τσάκιζε το φιβερό άσπαλίνο θηρίο...

— Να πάρη η όργη, να πάρη, εφώνιασε ο άρχιεργάτης. Έλάτε παιδία να σηκώσουμε το πτώμα! Ο καυμένος ο σύντροφος θάπνε κίνα ποτηριό παραπάνω σήμερα το πρωί!

Γκύ ντέ Σαιν-Μώρ

ΤΑ ΒΑΜΕΝΑ ΧΕΙΛΗ ΚΑΙ Η ΠΕΤΣΕΤΕΣ

Οι ιδιοκτητι έστιατοριών της Βουδαπέστης προσέβησαν τελευταίως εις ένα σονοικό διάβημα π' λι πρωτότυπο, πολύ άπρόσποτο, πολύ χαρακτηριστικό. Διεμαρτυρήθησαν δηλαδή για την άνυπόφορη συνήθεια των γυναικών να βάφουν τα χείλη του. Την διαμαρτυρία αθή την έβάσαν στί γυρονόσ ότι η πελάτιδες των σκουπιτίστας μετα το φαγητό τα κερσάνια χείλη του με τις πετσότες τις μοντζουράνουν, τις καθιστούν άχρηστες τιά, και κατ' αυτόν τον τροπο ζη υιώνων τρομακτικώ, τα έστιατόρια.

Ζήησαν λοιπον οι ιδιοκτητι των έστιατοριών η να τους έπιτραπή να χροώνουν ιδιαιτέρως τις πελάτιδες για τις άχρηστεόμενες πετσότες η να τις άντιματαιστήσουν με τις πετσότες που ήταν εν χρήση καια το διάστημα του πολέμου με φύλλα χαρτίου δηλαδή δικαιοσύνη και εύλογος βέβαια η αξιώσεις των. Η πετσότες που λερόνονται από τα βαμμενα χείλη των γυναικών πρέπει να πληρώνονται. Κιουρξ μάλιστα να λάβουν άνάλογα μέρα και οι αθηναίοι ξενοδόχοι.

